

In res! Ubogala je rada, moliti se je učila rada in v cerkev je hodila rada.

Z županovo Minico sta bili posebni prijateljici. Minica jo je naučila klekljati. Potem sta često sedeli skupaj in govorčili.

„Nonka, ali ti je kaj dolg čas?“ jo je izpraševala včasih Minica. „Ali bi rada, da bi prišli stričevi, pa te zopet vzeli s seboj daleč, daleč po svetu?“

Nonka je vselej odmajala, da ne.

Vendar popolnoma vesela ni bila nikoli. Morebiti jej ni ugajalo stalno in mirno življenje! Tudi ozdravela ni bila popolnoma. Često je pokašljevala. Včasih je sedela nepremično in zrla tja predse otožno in žalostno.

Po zimi je šla celo parkrat v šolo. Tedaj je oživel za čas. Poslušala je ter se igrala z drugimi vred; toda ne dolgo. Pokašljevala je bolj in bolj in ljudje so rekli, da ne bo čula kukavice.

Sredi zime je legla. Mi smo jo obiskovali. To ji je bilo všeč in do zadnjega se nam je prijazno nasmihala. Poslušala nas je, če smo govorili, gledala nas in sledila z očmi vsaki kretnji.

Proti koncu je trpela veliko . . .

No, zgodaj spomladi, ko se je probujala narava, jo je rešila smrt tudi teh nadlog. —

In še vedno se mi zdi, kadar vidim četo ciganov, kakor bi moral zapaziti mej njimi zaraščeno in brazdasto lice Kozmovo, ali pa mršavo in sivo glavo starega cigana. Tudi Nonka mi pride v spomin. Čudna osoda ciganova! Življenja veseli in žalostni dogodki so mu navezani na pot in le na pot. Na poti se rodi v nadlogi in revščini in na poti živi potem življenje brez smotra, nestalno in nemirno. No, in nazadnje tudi. Res:

Kjer vleže uro se poslednjo,
Tam smrt mu domovanje dá.

P. Perko.

Zima trka . . .

Cvéti, cvéti drobni cvet,
Zima trka, srež in led;
Cvéti, dokler je še čas,
Kmalu, kmalu pride mraz.

A za mrazom vigred spet
Te privabi k žitju, cvet,
Iz zemljice hladne boš
Cvetla sredi pestrih rož.

Pevaj, pevaj dete mi,
Dokler ti mladost cveti;
Zima trka, srež in led . . .
Ah, mladost ne pride spet!

Ljudmila Modičeva.

